

CATEGORIA A

Guanyador

-La casa abandonada (Martí Bachero Ros. P4 I.E. Mestre Andreu)

Finalistes:

-La bruixa i el gat (Luana Crivillé. P5 I.E. Mestre Andreu)

-El monstre i el dimoni que són amics (Aniol Poch. P5 I.E. Mestre Andreu)

-El lladre de la nit (Jordi Suriñach. P5 I.E. Mestre Andreu)

CATEGORIA B

Guanyador

-El castells dels ulls (Alexia Adam Rodríguez. 1r primària I.E. Mestre Andreu)

Finalistes:

-Monstreeees (Iago Carpintero. 1r primària Escola Vedruna Ripoll)

-El fantasma i el seu armari (Arlet Tallant Ayala. 3r Primària I.E. Mestre Andreu)

CATEGORIA C

Guanyador

-Les portes del terror (Adriana Adam Rodríguez. 3r primària I.E. Mestre Andreu)

Finalistes:

-Més d'una gota de sang (Bruna Alguacil Blanch. 4t primària I.E. Mestre Andreu)

CATEGORIA ESO

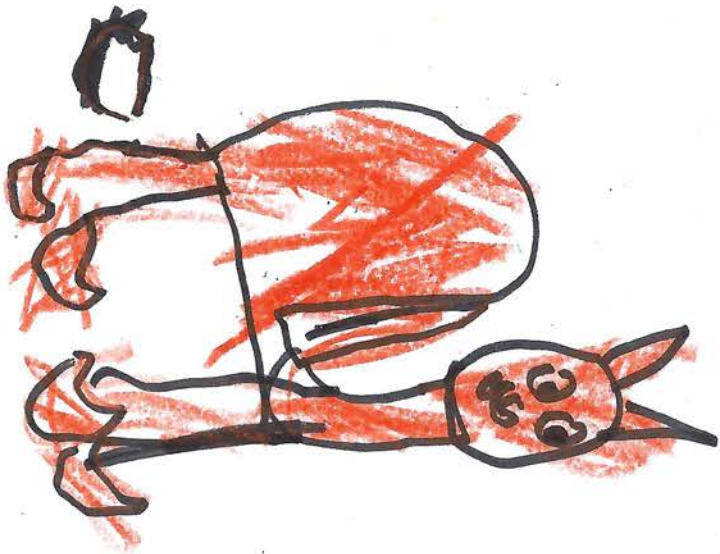
Guanyador

-James (Biel Fabregó Roqué. 3r ESO I.E. Mestre Andreu)

MENCIÓ ESPECIAL AL TÍTOL MÉS TERRORÍFIC:

-A la nit venen els monstres (Jan Oller. P5 I.E. Mestre Andreu)

EL CASTELL DELS ULLS

Hi havia una vegada uns nens i nenes que estaven jugant a la pilota. Un dels nens va recordar que fa temps li havien explicat que hi havia un castell encantat al final del poble i va dir a tots els nens i nenes que si volien anar-hi. Tots van dir que sí i van anar cap al castell.

Van picar a la porta, però ningú va obrir, i van veure que la porta estava mig oberta. Van entrar i van baixar al subterrani i allà hi havia un vampir que tenia totes les parets de la casa plenes d'ulls.

Aquests ulls eren seus perquè li creixien, se'ls treia i els enganxava a la paret i quan se'ls treia li tornaven a sortir uns ulls nous i per això tenia el castell ple d'ulls. Els nens i nenes quan van veure tots aquells ulls, es van espantar moltíssim i van sortir corrents del castell tan ràpid, que el vampir no es va adonar què tots els nens i nens havien marxat.

I conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Flora

Hi havia una vegada una família que vivia a girona a un pis nou. El pis nou estava encantat pero ells no ho sabien. Una nit estaven dormint i van sentir un soroll a un armari. Havien obert el armari i s'havien trobat molts MONSTREEES.

Hi havia en Frankeenstein, un tiranosaure, un vampiiiiir i un home llop. Havien sortit corrent i els monstres els seguien. Van baixar per l'ascensor fins al carrer i van fugir a la casa de l'àvia, però al final els monstres només eren un holograma de Llanterna Verda.

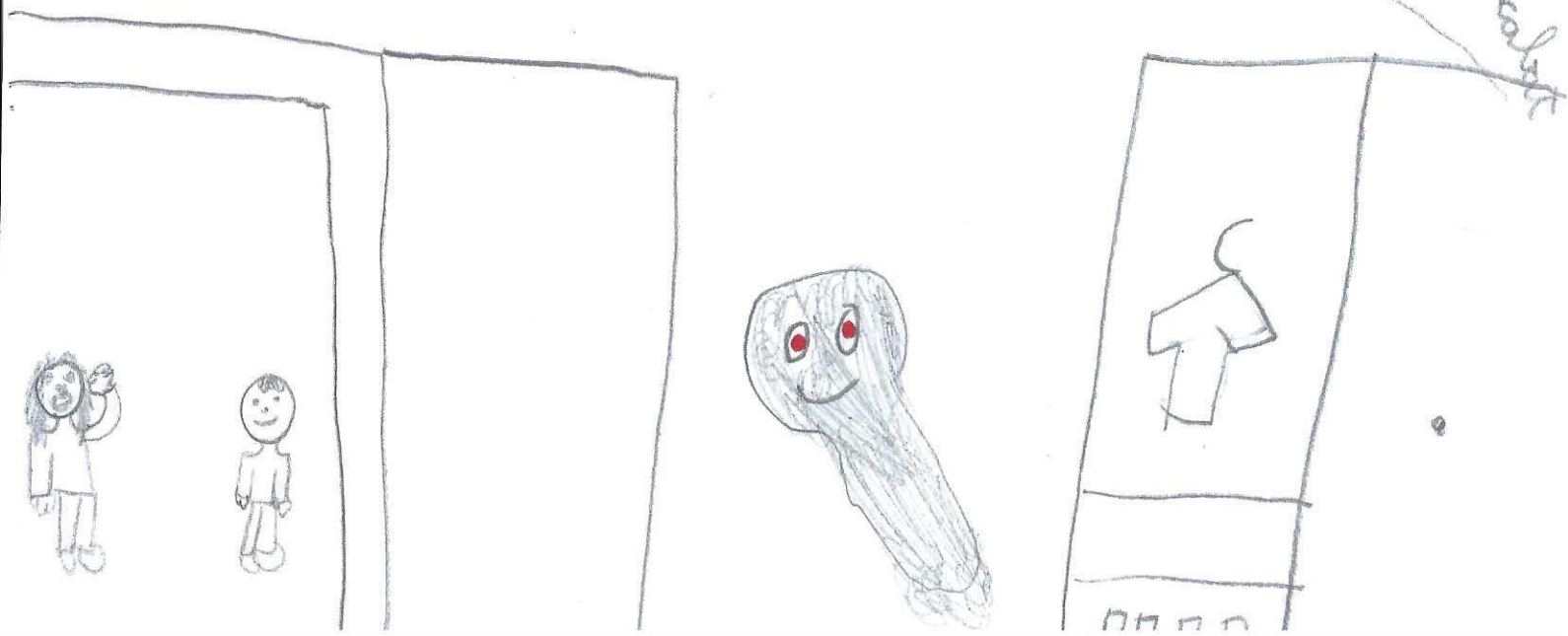
Joan Maquí

EL FANTASMA I EL SEU ARMARI

Hi havia una noçada un fantasma que vivia al bosc en una cova però no tenia amics i es sentia sol. I una noçada una nena que es deia Greta va anar al bosc a buscar bolets i es va trobar el fantasma i el fantasma la va seguir fins a casa de la Greta. Després quan va arribar es va posar a dins l'armari i un dia se'l va trobar i la nena va cridar i va venir el seu pare i el fantasma feia *uuu* i tenia els ulls vermells. Era molt dolent i feia molta por i anava fent *uuu uuu uuu* i la nena cridava com una boja i el fantasma li va dir que estava sol al bosc i que l'havia seguit fins a casa intentar se la seva amiga i la nena diu si vols pots ser la meua amiga a part ser també si vols pots viure al meu armari i el fantasma li diu i tant!

Conte contat i el fantasma i el seu armari s'acaba

LES PORTES DEL TERROR

Un dia la Cloe va anar a buscar a l'Alexandra a casa seva i li va demanar si volia anar a jugar amb ella, van agafar els patinets i van anar al barri vell del seu poble a jugar, en un dels carrers van veure una casa superestranya. Els hi va cridar molt l'atenció per la bona olor que sortia d'una de les finestres, van picar el timbre i la porta es va obrir sola. La Cloe i l'Alexandra es van espantar una mica, però es van agafar de la mà i van entrar molt a poc a poc. No hi havia llum, però van pujar unes escales, l'Alexandra es va entrebancar amb el segon esgraó i la Cloe li va dir: shhhhhh, no facis soroll. Quan van arribar a dalt de les escales van veure una persona que estava fent encanteris de màgia amb la seva vareta, un gat de color negre amb els ulls verds i els bigotis blancs com la neu, volava per tota la casa, també van veure unes rates negres amb els ulls vermells que s'enfilaven per les cortines molt ràpidament...

De cop i volta es van adonar que era una bruixa, ella es va girar i les va veure i va dir: marxeu d'aquí o si no us faré un encanteri i us convertireu en llimacs fastigosos.

Les nenes van fer veure que marxaven, però la van seguir, la bruixa va entrar a la seva habitació i les nenes es van amagar darrere la porta per espïar el que la bruixa hi feia a dins. Van quedar bocabadades quan van veure el que la bruixa estava fent, no s'ho podien creure, la bruixa va obrir la porta d'un armari que hi havia molts calaixos, i del setè calaix va treure un dit de fada, una cua de sirena i un bolet amb aranyes i teranyines i ho va posar tot dins d'un cistell.

Hi havia un mirall molt gran a l'habitació i la bruixa el va obrir, era un passadís secret!!! Ella va entrar i les nenes quan la van perdre de vista es van espantar moltíssim, no sabien on era. Van començar a córrer escales avall i quan van intentar sortir de la casa, la porta estava tancada amb clau, no podien sortir.

Es van girar i sorprenentment van veure 5 portes diferents, una al costat de l'altre, la porta número 1 era rodona i de color negre, la número 2 era rectangular i de fusta amb moltes teranyines enganxades, la porta número 3 estava feta de metall amb petits trossos de fusta i un vampir dibuixat a la porta, la número 4 era de color marró i estava una mica oberta i la porta número 5 estava plena de purpurina negra i lila, no sabien que fer, i finalment van decidir entrar a la primera porta.

Quan van obrir van veure un ogre molt gran amb una samarreta trencada, sense sabates i amb unes orelles supergrans que menjava ossos, l'ogre les va mirar i elles van fer un supercrit i van tancar la porta de cop. Es van agafar de la mà i van continuar. A la segona porta hi havia moltíssimes aranyes, tantes i tantes que no es veia ni el color de la pintura de les parets, els hi va fer molt fastig, van tancar la porta en dos segons. Van anar a veure què hi hauria a la tercera porta, era fàcil de saber pel seu dibuix, així i tot van voler obrir la porta, i es van sorprendre quan van veure que a dins de l'habitació hi havia dos ratpenats i quatre vampirs, un dels vampirs volia anar a mossegar-les, però van tancar la porta abans que el vampir les agafés. La quarta porta estava una mica oberta i van espïar des de fora, hi havia una mòmia que estava menjant cucs de diferents textures i mides i també menjava escorpits, la mòmia no les va veure i elles van marxar sense fer soroll. Finalment, van obrir la cinquena porta i era una habitació molt gran que estava plena de bruixes amb uns vestits negres i liles de purpurina, al final de l'habitació hi havia una porta de color lila, era molt alta i molt estreta, van passar superràpid i van poder obrir-la i quan anaven per sortir...

Pípipípip...pípipípip...pípipípip... el despertador de la Cloe va sonar.

Havia estat tot un somni de por.

Lluna

MÉS D'UNA GOTA DE SANG

Hi havia una vegada una nena que tenia un gos, però que no tenia pares. Vivien sols en una casa atrotinada, vella i humida, però no tenien por.

Cada dia anaven a passejar al cementiri i portaven una flor a la tomba dels seus pares. Un dia, tot passejant van trobar un mirall, quan van mirar que es veia, es van espantar, el gos no tenia cap i ella no tenia ulls, només uns forats d'on rajava sang! Espantada, la nena va tancar els ulls, quan els va tornar a obrir ja no era al cementiri, es trobava al bell mig d'un bosc espès i fosc.

Sense pensar-s'ho dues vegades va començar a buscar un refugi, la nit s'acostava i cada cop feia més fred, finalment va veure una llum al mig dels arbres i, quan es va acostar va veure una caseta petitona.

Va picar a la porta es va obrir tota sola amb un grinyol. Una veu tremolosa la va convidar a entrar. Al bell mig del rebedor hi havia una bruixa, amb un nas estirat i la cara plena de berrugues.

Aquella bruixa li va dir que si volia tornar a la seva casa l'havia de mirar fixament als ulls. Això era un problema, segons el mirall no en tenia d'ulls!! Però desitjava tant tornar a casa, que es va concentrar a mirar la bruixa.

La bruixa, però la va enganyar i la nena es va trobar a l'infern, estava cansada, tenia por... va caure a terra i es va arrossegar fins a un racó. El malson no havia acabat, allà va veure el seu pobre gos penjat d'una corda i sagnant per tot arreu....Li semblava que es moriria en aquell lloc horrorós. Encara duia el mirall agafat fort a les mans. El va llençar a terra amb fúria, i quan el mirall es va trencar, va sentir com un remolí que se l'emportava. Va obrir els ulls, tornava a ser a casa, amb el seu gos, i a més, va sentir la veu dels seus pares que la cridaven a dinar.

Quin malson tant espantós.

Flor de neu

JAMES

Es va aixecar del banc de pedra xop de dalt a baix, va fer una ullada per veure si podia identificar la zona en la que es trobava. Va veure entre la bruma nocturna una serie d'edificis abandonats, quasi en ruïnes. Es trobava en un camí de carro il·luminat per la trista i solitaria llum de la lluna, no hi havia senyals de vida. Un ambient tenebrós l'envoltava, similar a una pel·lícula de terror quan de sobte hi va caure; no sabia què feia allà, no sabia el seu nom ni a on vivia, no recordava res del seu passat.

Curiosament no sentia cap tipus de terror tot i trobar-se en una situació tan crítica, en comptes de marxar corrents cridant pel pànic o quedar-se immòbil garratibat per la por va optar per avançar en línia recta. Avançava tranquilament sense cap pressa, bé avançava relativament, ja que l'ambient horripilant era sempre el mateix: un camí de grava infinit i una casa rere l'altre en ruïnes com si el poble fos embruixat. La boira no li deixava veure més enllà dels seus peus. Sense perdre l'esperança va continuar caminant sense rumb, sense noció del temps fins que allà al fons va veure una llum.

Era una llum tenue mig morta, va acostar-se corrents, però abans d'arribar-hi es va trobar una infraestructura diferent a les que havia vist fins ara, era un cementiri. Sense saber com ni perquè de cop es va trobar a l'interior del cementiri, era com si una força magnètica invisible l'hagués atret fins a l'interior de la sinistre zona.

Per estrany que sembli les làpides no semblaven que acabessin mai, era un mar infinit de làpides, es va adonar que no podia llegir el nom de tots els difunts, però si que va llegir el nom de la última làpida deia "James Rupirk", nom que no va reconèixer.

Sense trobar res més es va rendir amb la idea de trobar pistes a aquell cementiri i es va dirigir cap a la misteriosa llum. En arribar al davant va veure que es tractava d'una taberna, va entrar a l'interior decidit a descobrir què li estava passant i sobretot qui era.

L'interior de la taberna era cendrós. Hi havia una persona a part d'un cambrer desafortunat. L'home sentat a una taula al fons de la taberna es va girar cap a ell, de cop en veure'l es va aixecar i va sortir corrents per la porta sense deixar a temps de reacció, però abans de sortir per la porta va poder veure que l'home tenia una placa d'identificació, que deia "James Rupirk". En recordar que era el nom que havia llegit feia uns moments a la làpida del cementiri se l'hi va glaçar la sang, buscant una resposta per el que acabava de passar, va anar a parlar amb el cambrer.

— Hola, em podries dir que acaba de passar?? qui era aquell home i on ens trobem?

No va respondre a aquelles preguntes ni cap altre que li va fer, es trobava immòbil com un maniquí, en tocar-lo va veure com queia a terra, però no només això sinó que es va adonar que realment no era una persona, era un ninot recobert per la pell d'una persona. En passar a l'altre banda de la barra i obrir una nevera del xalet va veure que contenia òrgans, cors, gots plens de sang... De persones diverses, també va veure que la pell del cambrer tenia un nom escrit amb retolador al front "Joel" deia, però davant d'aquella imatge tant terrorífica en comptes d'espantar-se com hauria fet qualsevol persona quarent va somriure, havia recordat qui era.

En James estava assentat en una taberna, s'acabava de despertar, va veure que hi havia un cambrer — Hola — li va dir amb un somriure, el cambrer no va contestar, va pensar que era mal educat i prou, però en estar a punt de demanar va veure com entrava una persona, no es podia creure la imatge que estaven veient els seus ulls, era un home que estava xop de sang de dalt a baix, abans que pogués dir res va marxar corrents, no va córrer ni tres minuts quan es va adonar que estava davant de la taberna que havia deixat enrere feia uns minuts, l'últim que va veure va ser com l'home misteriós s'abalançava sobre seu amb un ganivet.

Amb les mans plenes de sang acabava de matar James, va obrir-lo en canal tot rient i va llençar tots els seus òrgans a la tomba que havia preparat feia dies va agafar la seva pell i la va canviar per la que tenia el ninot de palla, va preparar una nova làpida amb un nom nou i se'n va anar a dormir.

En James, un reconegut psiquiatre de fama mundial va entrar al psiquiàtric per continuar estudiant l'estrany cas del pacient 673, que ja l'esperava amb un somriure a la boca.